

Безъ да го викатъ самъ е тичалъ,
За да имъ помощъ подаде.

.

Дружина вѣрна той събира
На волята си ги склони,
И врѣмето безъ да простира
Рѣши се да се подиви.

Да обикаля планинитѣ
Мжчителитѣ си да трий,
Що теглилъ той злочестинитѣ
Колко годѣ да измий.

Или пъкъ родното му племе,
Ако се нѣкакъ съживи;
И скочи, за да се отнеме
На помощъ да му се яви.

.

Въ Ямболъ. — Слѣдъ недоразумѣнията съ училищното настоятелство въ Сливенъ, Чинтуловъ напуска родния си градъ и отива въ Ямболъ. Тукъ той се услава главенъ учителъ за три години съ сжщата заплата, като за тази цѣль между него и ямболската община било сключено слѣдното съгласително: „Долоподписаваятъ удѣлжавамъ се за да управлявамъ въ продължение на три години Българското въ Ямболъ върховно училище, като преподавамъ на ученицитѣ матервиятъ языкъ съсъ потрѣбнитѣ науки, за които ученицитѣ, что излизать отъ взаимно учителното училище, ся покажатъ достойни. За този мой трудъ Ямболската община се обвѣрзва да ми плати за тритѣ рѣчени години триста лиры турски № 300, прѣдплащани всѣки три мѣсеца по 25 лиры. За удостовѣреніе на рѣченитѣ давамъ на прѣдста-